

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XIX. Recenset ejusdem generis gratias, ex quibus colligitur magna
ipsius perfectio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

sum omnipotens. Hoc mihi dixit Dominus, qui sit benedictus in æternum. Amen.

Responsum Christi Domini, quantumvis breve, est, quia ab illo datum, plenum mysterijs. Ex eo eruitur solutio quorundam dubiorum, de quibus hodièque altercantur Theologi, & sacri Interpretes, multum ab invicem opinionibus discrepantes. Dubitatur, an aliquando Christus Dominus, postquam ascendit ad caelum (excepto admirabili modo, quo Fides docet, ipsum realiter advenire ad Sacramentum Eucharistiae) personaliter descenderit ad terram; an verò, quotiescunque à Sanctis videtur, id per imagines tantum fiat ac figuras, genuine Dominum representantes; an tandem anima ipsorum elevata, illum videant in caelo, ac si ab ipsis videretur in terra? Hic dicit Dominus, se, licet raro, & ob gravissimas causas, revera personaliter descendere, quod est valde conforme sententia sanctorum Patrum, & sacrorum Interpretum (neque, exiguo meo iudicio, negari potest, nisi manifesta fiat verbis sacri textus violentia) existimantium; ita Dominum descendisse, ad convertendum sanctum Paulum. Dubitatur praeterea, multoque magis discrepat, an, dum Dominus ad terram descendit, deserat tunc caelum, an verò realiter occu-

pet duo loca circumscriptivè? Videtur autem hic Divina Majestas significare, quid hoc nomine implicet, possitque ipse omnipotentia realiter suum corpus in diversis constituere locis, per distinctas, non tantum definitivas, sed etiam circumscriptivas ubicationes. Atque notandum est, quòd Eadem Majestas, ex potentia, quà, prout nos docet Fides, pollet quoad ubicationes definitivas, sumpsit argumentum ad circumscriptivas, ut has facilius crederetur. Et tali ratione quietam reddidit hanc imaginem, instruendo illam, non esse impossibile, quòd adveniens, se totam degere in caelo, quandoque una sentiret, se existere in terra, cum ipsam potuerit, per suam Omnipotentiam, tenere totam in duobus locis. Adjunxit Dominus, pro solatio hujus dilectae suae sponsae, ab hac sua potentia miraculum (quod est extra controversiam) docendo illam, se ab ipsis, sicutique, in quantum est Deus, exstitit, ita potest aliter operari, ac in caelo; ac si, ni fallor, significaret, id non semper evenire, ut eam constituat in duobus locis, sed quòd, relinquendo illum realiter hic in terra, & in eo angelo, ibi manifestet arcana caeli, & semetipsum in circumlocutione judicare potuerit, se, dum ipsis morret, degere etiam in caelo.

CAPUT XIX.

Recenset ejusdem generis gratias, ex quibus colligitur magna ipsius perfectio.

Quamvis non reperiam adnotatum diem hujus gratia, quam nunc describam, invenio tamen illam eodem consignatam anno & mense, quo praecedentem: & spectata chartarum serie, fuerit ipsi praeserta paucis ab hinc diebus. In hac porro sic ait.

Vacabam aliquando his diebus manè meae consuetae orationi, & vidi Christum Dominum, Delicium nostrum, affixum cruci, vehementer afflictum. Conabar, ob meos timores, abstrahere imaginationem ab hac visione, & prosequi meum exercitium; Dominus autem clementissi-

mè insistebat suo proposito, ut me ad se pertraheret, & ego perseverabam in meo tergiversatione. Tunc mihi ejusdem Majestatis dixit: Desiste Anima, affligis enim me: aspice, qualiter sim constitutus. Tandem me Dominus, nihil immutatus, ad se pertraxit, ac transversam superpositam cruci, in eum modum, quo pastor his imponit humeris oviculam. Interea adverti, Ipsius Majestatem velle ascendere ad caelum, & dixi intra me: Quae conexio caeli cum CHRISTO crucifixus? Ibi iste Dominus degit resuscitatus, & gloriosus. Ille verò tanquam dominum habens cogitationum, quas vel excellentissimas perspicit, mihi respondit: Nihil

Noli iudiciorum meorum scrutari veritatem, aut mea diiudicare decerere. Tum idem Dominus paulatim suâ virtute ascendebat ad cœlum, ferens me ita impositam cruci. Postquam pervenit quasi ad portam cœlestem, disrupti fuerunt cœli, & prodijt Pater æternus, qui peramanter, & benevolè dixit: Hic est filius meus dilectus, in quo mihi plurimum complaceo. Vidi præterea, quòd illum ipse Pater æternus deposuerit ex cruce, exterserit ejusdem vulnera, eaque sanaverit, relictis illi tantum vestigijs quinque vulnerum, atque unâ quasi intra ipsummet (quod quâ ratione factum fuerit, explicare nequeo) radice Passionis ejus & Mortis. Induit illum pretiosis regijs vestibus, imposuit capiti ipsius coronam imperialem, & manu apprehensum introduxit ad cœlum. Ducebat me Christus Dominus secum, & visa sum mihi ipsum comitari gerendo speciem oviculæ, mansique apud sanctissimos illius pedes.

Interea Pater æternus exhibuit illam sanctissimam Humanitatem, Verbo unitam, toti cœlesti aulæ, dicendo: Hic est Filius meus dilectissimus, in quo mihi multum complacui; est Deus vester, Rex universalis cœli & terræ: adorare ipsum, semperque glorificate, & canite illi infinitas laudes, siquidem propter illum, & Divina ipsius merita vobis data est gloria, quam possidetis; gaudete in eo, tanquam Salvatore vestro. Tum omnes Beati se prosternentes præsterunt, quòd à Deo iussi fuerant. Post hoc Jesus Christus Dominus noster, alloquens Patrem suum æternum, ita dixit: Pater mi, hinc tibi adduco, & præfero istam oviculam, instar exemplaris animatum degentium in mundo, ut ipsi exhibeas gratiam & misericordiam. Comparui derepentè in mea propria specie, pro voluta in genua ad pedes Patris æterni, induta, calceata, & exornata splendidis vestibus, cimelijs, & coronâ, quæ aliàs refero, mihi fuisse data à Divino Spiritu. Obstupui, videns me ita constitutam, & Pater æternus me intuitus dixit: O quàm egregium exemplar! verè mihi magnopere placet. Et post multa insuper alia in hunc

Vita Mar. de Escob. Pars II.

sensum dicta, mandavit suis Angelis, ut me, recreationis gratiâ, circumducerent per totam illam cœlestem Patriam: quod illi fecerunt, & ego tum conjeci oculos in Deum nostrum, existentem in divino quodam Sole, qui me radijs suis corripuit, sibi que arctissimè univit. Redivi postea ad me, & reperi me in meo angulo. Laudetur Deus in æternum. Amen.

Sanctus Ambrosius & alij Patres, super parabolam ovis perdita scribunt, humeros, quibus Divinus Pastor suam tulit oviculam, ut illam ad cœlestem ovile reduceret, esse brachia Crucis, seu brachia Domini crucifixi, eò quòd nos per Crucem recuperaverit. Hanc veritatem nos ad literam docere voluit Deus in præfenti visione. Dum intra Christum Dominum jam gloriosum dicitur remanere radix mortis ipsius ac Passionis, videtur significari, quòd illa mors reliquerit in Domino radicem semper vivam, non ut rursus moriatur, sed semper fructificet, nulliòsque producat quotidie fructus, ac si in dies actus pro nobis moreretur.

Concludo gratias, quas hoc anno sexcentesimo vicesimo quarto ejusdem generis obtinuit, eâ, quam est affecta, interveniente Regina cœlorum, & ipsa ita enarrat.

Feriâ quintâ, decimâ nonâ Decembris, sub horam secundam matutinam, vidi sanctissimam Virginem Dominam nostrâ, quæ ad me veniens mihi dixit: Veni mecum soror, & ducam te viâ, quâ hæcenus necdum ivisti. Cùmque reluctarer, ob consuetos meos timores, non valens amplius resistere, circumspexi, & vidi scalam tendentem ad cœlum, similem ei, quam aliàs videram: hanc illa præpotens Dominâ coepit conscendere, ducens me secum, diverso tamen modo procedentem; cùm Ejus Majestas progressâ fuerit per scalam medium, & ego extra illam, ad ejusdem latus. Mirabar, me ita ab ea magna Dominâ duci, ut non sustentarer à scala. Ubi pervenit ad januam cœli, priusquam eò ingrederetur, dixit mihi: Declarabo tibi mysterium, cur te duxerim extra scalam, donec huc perveniremus. Ascensus iste significat, quòd, sicut naturaliter est impossibile, ut corpus ascendat in altum absque scala, aut alio adminiculo, cui innitatur, &

& ubi suum sustentet pondus; ita fieri nequeat, ut ulla anima spiritualiter & supernaturaliter sic ascendat, quin feratur à Deo, & favoribus gratiæ ipsius adjuvetur. Intravimus cælum, statimque me præsentavit Beatissimæ Trinitati, ubi sanctus meus Angelus Custos, qui nos comitabatur, me prostravit. Pater æternus mihi dixit amanter: bene veneris Anima. Post hæc verba, Virgo Domina nostra protulit alia, quæ non intellexi, unde consecutum est, ut singulæ Divinæ Personæ, Pater, Filius, & Spiritus Sanctus, mihi singulas porrexerint quasi hostias parvas, eum in modum, quo sumimus sacram Eucharistiæ. Dum vehementer mirarer, considerans hoc mysterium, Dominus mihi dixit, his tribus hostijs representari tres Missas, quæ celebrantur in festo Nativitatis Christi, & mysteria, quæ ijs recoluntur: utpote natiuitatem æternam Divini Verbi, quæ gignitur ex ipsa substantia & natura Patris, Deus de Deo; natiuitatem temporalem, quæ Verbum Incarnatum ex purissimis natum fuit visceribus Virginis Domine nostræ; natiuitatem spirituales, quæ per gratiam & charitatem nascitur in animabus. Finitâ visione me inveni in meo angulo. Laudetur Deus in æternum. Amen.

Explicationem mysterij trium Missarum, quas die Nativitatis singuli peragunt sacerdotes, prorsus apparet esse divinam, atque doctrinam à magno Deo & Domino nostro. Laudetur à suis creaturis, quandoquidem usque adeo animas amat, ut pro illarum honore, ipsummet Sacramentum (in quo Christus, seu realiter se reproducit, seu novum occupat locum) sicut est symbolum duplicis ipsius ineffabilis natiuitatis, velit quoque esse symbolum illius, quæ per gratiam nascitur in animabus, quas just. ficat. Non multo post, decimâ Januarij, anno sexcentesimo vigesimo quinto, ad alium fuit mysticum invitata ascensum, quem sic describit.

Feriâ sextâ, decimâ currentis, fui vehementer integrâ nocte afflicta ardoribus & æstibus, exurentibus totum meum corpus, ita ut nè quidem modico possem tempore somnum capere, aut quiescere. Vidi tum Majestatem Domini Dei nostri,

qui compatiens meis doloribus, mihi dixit: Quid tibi est, Anima? quid habes? Domine mi, respondi, patior, ut vides, dolores, insuperque etiam affligor ab internis meis timoribus. Infirmas tua, reposuit Dominus, non est ad mortem, sed ut magis manifestetur gloria mea; indicans mihi, iudicio ipsius, non esse me infirmam quoad animam, quamvis ego me talem reputarem. Tum ego: Mi Domine, quando tot in corpore sustineo dolores, & molestias in anima, videor mihi à te non amari, quia te occultas. Et quando ego, dixit Dominus, Filium meum tradidi in manus peccatorum, à quibus fui afflicta, decipit diabolo facultatem, ut illum persequeretur, amabamne ipsum? ita profectò. Taliter verò tecum ago: si enim me quandoque subtraham, ideo id facio, ut possis pati, & patiendo me glorifices.

His omnibus aderat sanctus Pater Ludovicus de Ponte, qui mihi, quasi subridendo, dixit: Modò Anima, libenter cum Domino ires ad cœlestem Patriam: ego te ducam, veni mecum. Omnino, respondi, libenter eò pergerem, fateor: nolo tamen sancte Pater, ut à te ducar. Quare autem, quæsiit ipse. Quia es vir, ajebam ego, & non soleo comitari viros. Quamprimum id protuli, comparuit Marchio septem Ecclesiarum admodum hilaris, dixitque: Etiam ego illam pati ratione aliquoties invitavi, & noluit ire. Subiunctum Pater Ludovicus: Nonne verò Sancti Dei, qui te visitaverunt, & interdum duxerunt, sunt viri, quales nos? Ita est, respondi, sed quia illos in hac vita mortali non noveram, non me reddiderunt ita perplexam. Si Deo placet, ut proficiam ad cœlestem Patriam, ducent me sancti mei Angeli, sicut plerumque solent. Sancti approbaverunt meam tergiversationem.

Venerunt deinde ad me Domini tres Angeli dicentes, Deum velle, ut ascendam ad cœlestem Jerosolimam: & animadverti, Sacratissimam Personam Spiritus Sancti descendere ad meum cubiculum, non cum strepitu & pompa, uti aliàs, sed quietè. In meam animam sibi arcè univit, dicens

me secum, comitantibus me Dominis meis Angelis. Sensi inde summum in anima mea gaudium, voluptatem, & letitiam; aliunde verò etiam maximos in corpore dolores & cruciatibus. Hoc ego valde sum mirata, quia propè nunquam fueram experta. Tunc mihi Divina Majestas dixit: Quid miraris? Quod sentis, est aliquale specimen eorum, quæ gesta fuerunt in anima Filij Dei, Christi JESU, Servatoris vestri. Postquam pervenimus ad cælum, præsentavit me Divinus Spiritus Patri æterno, qui mihi dixit latinè: *Sedo à dextris meis, donec ponam inimicos tuos scabellum pedum tuorum.* Quo audito supra modum obstupui, & extimui. Divina verò Majestas addidit: non dico tibi id, sicut dixi Filio meo, sed tanquam uni è meis charioribus filijs adoptivis. Audi, nōne tuis calcas pedibus omnia creata, quandoquidem propter me universa dereliquisti? Ita, mi Domine, respondi, quidquid est reperire in mundo, dereliqui, tametsi imperfectissimè, mallèmq;e millies mori, quàm scierenter, & ex proposito committere vel unicum peccatum veniale; & quamvis ab eo dependeret salus mundi, non committerem illud, sciens tale esse. Cùm igitur ita sit, agebat Dominus, cur miraris, quod tibi dixi? Mansi ibi aliquamdiu fruendo his delicijs in ecclasi, posteaque sum reversa ad meum angulum. Deus sit benedictus. Amen.

Marchio iste septem Ecclesiarum, est Dominus Rodericus Calderonius, cujus penitentia, & gratia, quas illi Deus in carcere contulit, sunt fusissimè, jubente ipsomet Deo, descripta in prima parte. Circumspectio hujus Virginis, quæ in sua juventute cavebat virorum conspectum & consortium, adeò illi profunde inhaesit, ut etiam grandæva modestè verè recundaretur, sanctèque metueret, visâ tantùm humanâ virorum specie, quâ se ipsi spectandos exhibebant sancti. Cujus rei mira exant in prima parte exempla, & supersunt nonnulla, quæ deinceps suis locis adnotabuntur.

Visioni, quam initio hujus capitis retuli, ubi se hæc Virgo vidit in specie oviculæ, est aliquantùm, licet novas prorsus continens cir-

cumstantias, similis illa, quam modo describit, habuitque vigesimâ sextâ Februarij, anno sexcentesimo vigesimo quinto.

Feriâ quartâ, vigesimâ sextâ Februarij, vidi ingredientem in meum cubiculum sanctum Patrem Ludovicum de Ponte, qui consedit in mystica illa sella, sicut aliàs, ibique modico tempore moratus est, nihil loquendo; postea surrexit, me stupente, quòd abiret, nullo verbo dicto. Tum conspexi advenientem magnâ multitudinem Angelorum, quorum aliqui gestabant cereos, alij parvâ vexilla, alij alia insignia. Sanctus stabat, dum omnes ingrederentur, erantque plurimi. Deinde vidi sanctum Patrem se prosternentem, vultu ad terram usque, in eo loco, quem occupabat, demisso acsi profundâ illâ inclinatione honorem exhiberet cuipiam advenienti. Interea adfuit, qui magnus aliquis videbatur esse Princeps, & erat postremus, claudens grandem illum comitatum. Substitit, postquam pervenit ad sanctum Patrem, & iussit ipsum assurgere, capiteque eundem alloqui. Quid dixerit, ignoro; vidi tamen, sanctum Patrem, auditis ijs verbis, descendisse per quosdam velut gradus, qui comitantibus illum aliquot Angelis, mihi appropinquavit, & consistens ad dextrum meum latus, dixit super me quandam orationem, datâque mihi suâ benedictione, redijt ad priorem locum. Tum prædictus ille magnus Princeps, in habitu & cultu pastoritio, accessit ad idem latus, & magnâ majestate mihi dixit latinè: *Ego sum Pastor bonus, & cognosco oves meas, & cognoscunt me meæ.* atque subitò me spiritali ac decentissimo modo abripuit, & imposuit suis humeris meam animam, præditam figurâ mansuetissimæ oviculæ. Dum me sic teneret is Divinus Pastor, ascendit ad cælum, cum comitatu illorum cœlestium spirituum, ibique coram tribus Divinis Personis, Patre, Filio, & Spiritu Sancto, deposuit oviculam, & collocavit in pavimento illius cœli, ubi ea figura fuit derepente mutata in speciosam animam, sicut hic depingi consuevit.

Tunc amabilissimus iste Pastor dixit ad Patrem æternum: Hic, Domine, tibi ad-

fero hanc meam oviculam, sanguine meo redemptam, in qua mihi complacui, gerentem mea insignia in manibus, pedibus, & latere; atque apprehensis meis manibus, discooperuit signa, quæ in ijs, & in reliquis partibus habebam. Pater æternus, præ se ferens ingens gaudium, dixit: vivo ego, nunquam illam deseram. Postea Divina Majestas arripiens meas manus aspexit, signa, quæ in illis gerebam, pariterque Filius, ac tum etiam Spiritus Sanctus. Ego his attendebam, licetque, dum similia eveniunt, raro persona, cui exhibentur, animadvertat, quid agat; hac tamen vice ego id interdum feci, & notavi, me aliquoties præ vehementia symptomatum quæ his diebus patior gravissima, exspuiffe. Mirabat magnopere advertens, quodd existimarem, me ibi quasi totam existere, atque hic nihil remansisse, præter exuvias corporis (sicut, quando hic fortiter exprimitur pomum aureum, nihil remanet, præter corticem, ac pelliculas, & grana) atque nihilominus sentirem, etiam hic ab anima corpus animari, quia exspuebam, & experiebar effectum ipsius symptomatum. Ista sunt mysteria, quæ difficulter possum comprehendere, & nullâ ratione scio melius explicare.

Re ipsâ mansi apud sacratissimam Personam Spiritus Sancti, qui me elevavit ad quandam altum locum, ubi vidi meam animam quasi in duas divisam partes: imprimis in ea specie, de qua mihi in hoc scripto fuit sermo, iterumque illo modo spirituali, & longè sublimiore, quàm sit is, de quo aliàs dissertui. Et acsi revera forent duæ pars illa superior est allocuta alteram, dixitque ipsi: bene veneris Amica, quæ his bonis tecum es fruitura in æternum: nunc illa videre non potes; verumtamen accede, & percipe quantum poteris. Tum super me cecidit quædam velut nix candidissima, à qua fui confortata, & arbitror, ab ea superiore parte fuisse in me derivatam quandam occultam virtutem ac vigorem, ut aliquomodo ea bona, quæ assequi erat impossibile, viderem, usque fruerer. Taliter fui brevi tempore constituta, & postquam descendi ad locum, in quo

antea fueram, ostendit mihi Jesus Christus Dominus noster choros Angelorum, & ordines Beatorum. Subito vero demonstrans suam omnipotentiam, apprehensio unico capitis mei crine, me retulit quam suavissimè ad meum angulum, ubi me collocavit in manibus meorum sanctorum Angelorum, quibus mandavit, ut me refocillarent & confortarent: quod ipsi præstiterunt sollicitudine ac dexteritate, quâ dexter quispiam, & singulari prædicitæ charitate ægrorum curator, tractare consuevit infirmum valde debilem, & moribundum.

Deinde sanctus Pater Ludovicus de Ponte descendit, sicut ab initio, ex prædicto suo loco, dixitque rursum super me quandam orationem, & rediit eo, ubi quies fuerat. Dum autem ego ita mirarer, & optarem scire, quidnam significarent, dixit mihi sanctus Pater: Noveris, te mihi specialiter esse commendatam à Deo, ac proinde sicut degens in vita mortali, non annis curam tui gessi, non quoad res duntaxat spirituales, sed etiam naturales, moderando afflictationes corporis, & omnia ita disponendo, ut non deficeret natura sic etiam nunc, Dei iussu, gero curam tuæ animæ, unaque corporis, nè natura adeo debilitetur, ut deperdatur vita: quibus deus à me discessit.

Postridie vidi IESUM Christum Dominum nostrum, in specie pulcherrimi Solis, qui mihi appropinquans, ita me suis radiis totam occupavit, ut propterea contremuerim, & derepente tantâ me ad se abripuit, ut eam vehementissimè sentientia dixerim: Domine, evellis mihi cor, & viscera! Ita mansi apud Divinam Ejus Majestatem in magna ecstasi, postquam me inveni in manibus meorum Dominorum Angelorum, quibus Deus præcepit, ut me refocillarent & confortarent, quod ei præstiterunt curâ & charitate, quâ præstiterunt. Sit Iplius Majestas benedicta. Amen.

Dum hæc admirabilis Dei serva ait, quod etiam si existimaret, se quasi totam degeri in cælo, remanentibus in terra tantum exarere corpus, nihilominus anima visâ fuerit in mare corpus, siquidem in illo sentiret effectum

sua egritudine, arbitror ita contigisse, ut Deus benedictam eam constitueret in duobus locis (sicut supra fuimus philosophati de anima & corpore) hic unitam corpori, illudque informantem; ibi praeclaram ubicatione, praescindente illi ab his effectibus, nunquam tamen illos alibi excludente. Hoc doctis sufficit, ceteri credant: quia iste modus opinandi est probabilis, atque si Omnipotentia conceditur, posse id fieri à Deo in corporibus, erit evidens in animabus.

Altera difficultas est de anima se ipsam alloquente, ac si forent aë, eo solvitur, quod nobis evenit in statu naturali, ubi superior anima portio melioribus collustrata Divinae gloria rationibus, semet instruit, & convincit, ut suas deferat rationes inferiores, quibus proprium spectabat commodum, ne amplecteretur, quae sunt perfectiora. Advertendum autem est, hic à me portionem inferiorem non illam vocari, cui communiter ista appellatio attribuitur, & quae est sola potentia imaginativa, ejusdemque appetitus; sed intelligi à me etiam id, quod ad intellectum spectat & voluntatem, quando minus perfecto reguntur lumine,

& fervore, qui ex eo oritur. Dicit igitur Virgo, nisi fallor, animam, id est portionem ipsius inferiorem, compulsam à superiore (qua, ut antehac diximus, erat in altissimo eo statu, quem ipsa non comprehendebat) fructam fuisse nonnullis analectis illius beatitudinis, non quod appetitui & potentiae imaginativae aliquid inde obtigerit (modo tamen in hac fruitione nihil intervenit sensibile: quanquam etiam sic difficile foret explicare, quomodo considerat à illa ubicatione caelesti, potentiae sensitivae aliquid possent percipere, quae ibi non aderant) sed quod fruitio intellectus & voluntatis, propter lumen magis attemperatum, quam sit illud habituale & rarissimum, fuerit aliquando sensibilior. Multis alijs modis id posset explicari, quibus omnibus probaretur, quod, licet sint adeo admiranda, ut vix, quantumvis remotissime valeant apprehendi conjectando, quae magna haec mulier cognovit de rebus spiritualibus, nihil tamen in ijs sit reperire, quod vel transversum unguem deviet à Catholica veritate, & vera doctrina.

— (✻) —

CAPUT XX.

Arcana quaedam ipsi à Divina Majestate manifestata, quam diversimodè se Beatis communicet, atque alij hujusmodi favores.

Haec Virgo usque ad id in ea caelesti domo DEI esset familiaris, ut juxta litteram videatur, omnis jam ipsius conversatio fuisse in illa sacra Aula; non modo ipsi Divina Majestas concessit, ut in ijs mysticis ascensibus fruere analectis ejus gloriae, sed etiam quadantenus cognosceret differentiam, quae in caelestibus Palatinis, pro suorum diversitate meritorum illa fruuntur, ostendens hac ratione, qualis esset hujus sanctae Animae perfectio, cui non solum se faventem exhibebat, sed etiam indicabat, & exponebat gratias, quas alijs praestabat: sicut hic Princeps aliquis non tantum intimo amico est bene addictus, verum & ordinem pandit, quo alijs gratificatur. Vigesima Junij, anno sexcentesimo vigesimo quarto, ita ait.

Hodie manè me Dominus, nihil tale cogitantem, vocavit, & dixit mihi: veni mecum. Quis me vocat? respondi ego. Et sic mansi cogitabunda ultra horae quadrantem. Iterum me Dominus vocavit, dicendo: veni mecum Anima, & edocebo te, quae sit gloria mea. Quis me vocat? respondi. Ego sum Dominus Deus tuus, respondit Divina Majestas: an me non novisti? jam te novi Domine, subjeci. Almi Domine, quomodo tibi tam inurbanè respondi, cum tu sis meus Deus! Id inde provenit, dixit Dominus, quia es terrea. Duxit me Dominus secum ad caelestem Patriam, & ostendit mihi beatitudinem, quae perfruuntur illi superni spiritus, inprimisque Infantes, qui suscepto Baptismo absque proprijs moriuntur meritjs. Erant veni-